

Till en ung vän, som börjat en ny verksamhet för Herrens sak

Mitt kära barn, Herren vare med dig alltid! Ursäkta, att jag så länge dröjt att besvara brevet av den 20 oktober. Det var kärt att dock skriftligen få se något från dig och glädjande att få se dig så frisk och glad på din nya plats. Jag vill väl dock hoppas, att det icke är så bra, att korset, agan, saknas. Ack, då vore vi oäkta och icke barn. Nej, jag förmodar, att det även på den nya platsen skall bliva fråga, om tålamodet och trösten skola räcka till. Måtte då Herren hugsvala och styrka! Ja, måtte Herren vara med dig, kära barn, i alla dina livsdagar och på alla orter, först och framför allt, att du får leva i trons liv och övning, d. ä. att syndanöden icke upphör, utan på allvar kännes och driver dig att i evangelium och i bön söka försoningens tröst! Det är den »första kärleken» (Uppb. 2).

Och aldrig är faran större att förlora den första kärleken, än då *mycken* och *skön verksamhet* upptager alla krafter och stunder. Se Jesu ord: »Jag känner dina *gärningar* och ditt *arbete*» etc. (Upp. 2: 2–5). Men Herren kan ock nedslå oss, om vi rätt anlita honom därom. (Jag ser ock, att du har din fruktan, din bön: »Utrannsaka mig, Gud.») Men skall Herren nedslå oss, då bliva vi nedslagna, på allvar förskräckta, bekymrade. O ja, saliga äro de, som så tvingas att leva av hans kött och blod, hans försoning (Joh. 6.).

Det är bedrövligt med syndaeländet, med våra arma hjärtans uselheter och synder, men ändå vida farligare att icke känna sådant. Det ser jag dock i allt Guds ord, att de rätta helgonens väg gått genom elände, rop, nöd. Ja, det ser jag i skriften, men då jag själv är i sådant elände, då har jag svårt att tro, det jag skall vara ett Guds barn, ty elände *är* elände. Men lovat vare hans namn, som dock med sin Ande uppehåller mig, att jag icke helt förtvivlat och övergivit honom.

C-O Rosenius 1865

© Pietisten 2026

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com